

Çakıl Taşı Ressamı

Yavuz DEMİRKIRAN

Çakıl Taşı Ressamı

Yavuz DEMİRKİRAN

Tavşan Rosie, geniş ve kıvrımlı nehrin yakınındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Her sabah ahşap boya kutusunu kolunun altına sıkıştırır ve suyun kenarına doğru seke seke inerdi. Orada pürüzsüz, yuvarlak çakıl taşları toplar ve onları çiçekler, hayvanlar ve parlak renkli kıvrımlarla boyardı. Mavi önlüğü hep boya lekeleriyle doluydu ve küçük patileri gökkuşağının her rengine bulanmıştı.

Rosie'nin en iyi arkadaşı, sincap Willow, onun resim yapmasını izlemeye bayılırdı. Rosie renkleri düz bir taşın üzerinde karıştırırken Willow'un gür kuyruğu heyecanla kıpırdanırdı. 'Bugün ne yapacaksın?' diye sordu Willow, kehribar rengi gözleri parlayarak. Rosie gri bir çakıl taşına küçük bir güneş, bir başkasına benekli bir böcek çizdi. 'Her çakıl taşı küçük bir hikâye anlatır,' dedi Rosie gülümseyerek. 'Ben de onları herkes bulsun diye yol boyunca bırakmayı severim.'

Nehir kıyısı boyunca Rosie'nin boyalı çakıl taşları mücevher gibi parlıyordu. Kuşlar onları hayranlıkla izlemek için duruyordu. Bir fare ailesi bir tanesini kapı eşiği olarak kullanıyordu. Yaşlı Porsuk Bey bile parlak kırmızı bir elma çizilmiş bir çakıl taşı incelemek için durdu. Rosie'nin iyiliği sessizce, çakıl taşı çakıl taşı yayıldı ve onun sanatı sayesinde orman daha sıcak ve daha dostça hissettirdi.

Bir öğleden sonra gökyüzü karardı ve şiddetli yağmur yağmaya başladı. Yağmur yağdı da yağdı, yapraklara vurdu ve nehre akın etti. Willow kırmızı yağmur çizmeleriyle su birikintilerine basa basa Rosie'nin yuvasına koştu. 'Nehir hızla yükseliyor!' diye ciyakladı. 'Ağacımın tepesinden gördüm. Alçak yolları su basıyor!' Rosie boya kutusunu kaptı ve Willow'un peşinden dışarı çıktı.

Nehir genişleyip kahverengileşmiş, kıyıları aşarak dönüyor ve her zamanki patıkları yutuyordu. Karşı tarafta küçük bir orman topluluğu mahsur kalmıştı. Rosie yeşil yelekli yuvarlak bir kirpinin kollarını salladığını görebiliyordu. Bu, uzak ormanların büyüğü Bramble'dı. Komşuları arkasına toplanmış, endişeyle bakıyorlardı. 'Yüksek bir yere ulaşamıyoruz!' diye seslendi Bramble. 'Su çok derin!'

Rosie'nin kalbi hızla çarptı. Nehrin yakınındaki her patıkayı ve her gizli taşı biliyordu. Su işaretleri kapladığında yüksek bir yere giden güvenli yolu bulmanın zor olduğunu da biliyordu. Sonra gözleri ahşap boya kutusuna takıldı. 'Willow,' dedi, 'yeni işaretler boyayabiliriz! Yolu gösteren parlak çakıl taşları!' Willow başını salladı. 'Onları taşımaya yardım ederim!'

Rosie hızlı çalıştı. Çakıl taşlarına büyük oklar, parlak güneşler ve kırmızı, sarı, mavi cesur çizgiler çizdi. Her biri güzeldi ve kolayca fark ediliyordu. Willow onları bir sıraya dizdi, taşımaya hazırdı. 'Onları yolun güvenli olduğu yerlere koyacağız,' diye açıkladı Rosie. 'Böylece herkes renkleri takip ederek yüksek bir yere ulaşabilir.' Boya lekeli patileri taşların üzerinde uçtu.

Willow bir avuç dolusu çakıl taşı aldı ve su basmış kenar boyunca seğırtti. Her birini suyun sürükleyemeyeceği kuru bir taşın ya da devrilmiş bir kütüğün üzerine koydu. Rosie onu izledi, olabildiğince hızlı daha çok çakıl taşı boyadı. 'Parlak renkleri takip edin!' diye seslendi Willow Bramble'a. 'Güvenli yolu işaretliyorlar!' Yağmur hâlâ yağıyordu ama boyalı çakıl taşları küçük fenerler gibi parlıyordu.

Bramble tel gözlüğünü düzeltti ve ilk çakıl taşı inceledi. Üzerine parlak sarı bir güneş ve bir ok çizilmişti. 'Bu taraftan!' diye bağırdı komşularına. 'Renkler güvenli yolu gösteriyor!' Kirpi öncülük etti, kısa bacakları sığ su birikintilerinde sıçırıyordu. Onun arkasından tavşanlar, fareler ve köstebekler boyalı çakıl taşlarının izini birer birer takip etti.

Willow daha çok çakıl taşını ileriye taşıdı ve dikkatlice yerleştirdi. Rosie bir taşla mavi bir ok, bir başkasına kırmızı bir çiçek çizdi. Patika yukarıya, selden uzağa doğru kıvrılıyordu. İki topluluk işaretleri takip etti, kaygan kayaların üzerinden birbirlerine yardım ederek geçtiler. Bramble'ın çantası yürürken zıplıyordu ve durmadan, 'Bir arada kalın! Çakıl taşları bize yol gösterecek!' diye sesleniyordu.

Sonunda patika selin üstündeki çimenli bir tepeye çıktı. Herkes orada toplandı, güvende ve kuru. Bramble, gözlüğünün ardından parlayan küçük siyah gözleriyle Rosie'ye döndü. 'Boyalı çakıl taşların bizi kurtardı,' dedi. 'Güzeldiler, ama daha da önemlisi, faydalıydılar.' Rosie kızardı. 'Sanat ikisi de olabilir,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ve iyilik onu parlattır.'

O akşam yağmur durdu ve nehir sakinleşti. İki topluluk tepede yemek ve hikâyeler paylaştı. Willow bir sepet meşe palamudu elden ele dolaştırdı ve Bramble eski orman hakkında bir masal anlattı. Rosie boya kutusunu açtı ve her yeni arkadaş için bir çakıl taşı boyadı. Uzak orman halkı ve nehir halkı eski komşular gibi birlikte güldüler.

Rosie o gün önemli bir şey öğrendi. Güzel resimler yapmak onu mutlu ediyordu ama başkalarına yardım eden çakıl taşları boyamak kalbini dolu dolu hissettiriyordu. Bramble için özel bir taş boyadı, üzerinde yeşil bir yelek ve gözlük vardı. 'Renklere güvenen arkadaş için,' dedi. Bramble onu çantasına koydu ve güvende tutacağına söz verdi.

Ertesi sabah Rosie nehir kıyısına döndü. Su çekilmiş, çamurun içinde yepyeni pürüzsüz çakıl taşları bırakmıştı. Willow ona katıldı ve birlikte onarılan patika boyunca yeni işaretler boyadılar. Bu kez herkesin keyif alabileceği çiçekler, hayvanlar ve parlak desenler çizdiler. 'Bunlar güzellik için,' dedi Rosie. 'Ve iyilik için de.'

Çakıl taşı ressamı ve yardımsever sanatı hakkında haberler yayıldı. İki topluluktan hayvanlar Rosie'yle resim yapmaya geldi. Kirpiler, sincaplar ve tavşanlar bir arada oturup taşların üzerine renkler sürdüler. Bramble dikkatli bir çizgi çizdi. Willow yamuk bir güneş çizdi. Rosie bu mutlu karmaşaya gülümsedi. 'Sanat bizi bir araya getirir,' dedi. 'Ve bu hepsinin en güzel resmi.'

O günden sonra boyalı çakıl taşları iki orman arasındaki patikaları süsledi. Güvenli yolları işaretlediler ve küçük hikâyeler anlattılar. Rosie hâlâ her sabah resim yapıyordu, mavi önlüğü boya lekeli ve patileri rengârenk parlıyordu. Ve ne zaman biri üzerinde bir çiçek ya da güneş olan bir çakıl taşı bulsa, bunun bir arkadaştan gelen bir hediye olduğunu bilirdi —iyiliğin herkese komşu gibi hissettirdiğini hatırlatan küçük, rengârenk bir hatırlatıcı.